

Nu ook Staat gedagvaard in Bijlmer-affaire

In het juridische drama rond de sloop van de Amsterdamse Bijlmer, als gevolg waarvan onder meer oud-deken Peter von Schmidt verwickeld is geraakt in een ingewikkelde tuchtzaak, wordt nu ook - zo bleek deze week - de Staat der Nederlanden (in casu het parket bij de Hoge Raad) gedagvaard. Advocaat Henri Sarolea, die twee voormalige bewoners van de Bijlmer bijstaat, beschuldigt het parket ervan dat het contact heeft gehad met een van de cassatiepartijen als gevolg waarvan cruciale processtukken buiten de griffie en de wederpartij om aan het procesdossier zijn toegevoegd. De procedure wordt bekostigd door de Huurdervereniging Amsterdam. In de procedure stonden enorme

belangen op het spel daar het ging om de rechtmatigheid van de sloop van de Bijlmerflats. Namens de woningcorporatie Nieuw Amsterdam wist Stibbe de sloop bij de appèlrechter binnen te halen. De wijze waarop dit geschiedde is echter omstrede, omdat onduidelijk is welke rechter in welke fase de beschikking had over een rapport waarin deskundigen stelden dat sloop niet noodzakelijk was. De president van de rechtbank (de appèlrechter) heeft verklaard niet over het rapport te hebben beschikt, terwijl de HR er in zijn arrest vanuit is gegaan dat hij daar wél over beschikte.

Bij de HR trad Von Schmidt van toen nog Buruma en Maris op voor Stibbe. De tuchtklachten tegen zijn persoon

richten zich erop dat hij eraan zou hebben meegewerkt dat de HR het omstreden rapport aantrof in het procesdossier zoals dat er bij de appèlrechter zou hebben uitgezien. Het rapport zou hiertoe bij de HR zijn 'binnengesmokkeld', hetgeen wordt ondersteund door onder meer een verklaring van de griffie. Een klacht over de handelwijze in deze zaak van Von Schmidt werd door de Raad van Discipline eerder gegrond verklaard. Ook een klacht tegen Stibbe in deze zaak is gegrond verklaard. Op 13 januari jl. diende het hoger beroep in de tuchtzaak tegen Von Schmidt dat door beide partijen was ingesteld. Uitspraak op 10 maart.

(Micha Kat)

Ewoud Sanders

Over taal heb ik een eenvoudige opvatting. Ik vind dat je er altijd naar moet streven om zo te spreken en te schrijven dat de meeste mensen je kunnen begrijpen.

Die opvatting is bedrieglijk eenvoudig. Want wat versta je bijvoorbeeld onder 'de meeste mensen'? Volgens een recent onderzoek telt Nederland op dit moment zo'n 1,3 miljoen 'functioneel ongeletterde mensen' - zeg maar analfabeten. Horen die bij 'de meeste mensen'? Anderzijds heeft slechts vijf procent van de Nederlandse bevolking een academische titel. Dat zijn duidelijk niet 'de meeste mensen', maar daarom mag je natuurlijk nog wel iets schrijven wat speciaal voor academici bestemd is.

Kortom, het is een stelling waar je meteen een hele boom over kunt opzetten, maar dat ga ik nu niet doen want ik heb de tijd. Ijs en wederdienende zal ik het komende jaar één keer per maand over taal en de advocatuur schrijven en daarbij komen die theoretische aspecten nog wel aan de orde.

Ik wil me nu beperken tot een voorbeeld. Zó spreken en schrijven dat de meeste mensen je kunnen begrijpen, betekent in elk geval dat je je niet bedient van archaïsmen, van woorden die in de algemene omgangstaal zijn verouderd. Voor de meeste mensen is dat volkomen vanzelfsprekend. Want waarom zou je een woord gebruiken dat bijna niemand meer kent? Om chic te doen? Om op te vallen? Om afstand te creëren tussen jou en je toehoorder? Om iemand in verwarring te brengen?

De meeste mensen willen dat niet, maar kennelijk volgen advocaten en rechters wat dit betreft een andere logica, want nergens anders worden

zoveel archaïsmen gebruikt als in de advocatuur.

Neem het woord *mitsdien*. Hoe vaak denkt u dat *mitsdien* in 2002 is gebruikt in bijvoorbeeld *de Volkskrant*? Voor de goede orde: een complete jaargang van die krant telt tussen de 20 en 25 miljoen woorden, en dat geldt ook voor de andere landelijke dagbladen. Welnu, *mitsdien* blijkt in 2002 precies één keer in *de Volkskrant* te zijn gebruikt, in een samenvatting van een niet-geplaatste ingezonden brief: "De *Volkskrant* zijn Ajax-haters", adstrueerde de lezer te emotioneel en *mitsdien* taalkundig fout. Wellicht denkt u, ach *de Volkskrant*, dat verbaast me niks, die schrijven nogal populair, dat zal bij *NRC Handelsblad* wel anders zijn. Maar nee, ook die krant gebruikte *mitsdien* in 2002 zegge en schrijf één keer.

Dat zijn dus al twee *mitsdiens* op een kleine vijftig miljoen krantenwoorden. Je zou verwachten dat een zoektocht door de digitale leggers

van *Trouw*, *Het Parool*, het *Algemeen Dagblad*, het *Financieel Dagblad* en de *Staatscourant* er een paar aan zou toevoegen, maar dat blijkt niet het geval te zijn, want in al die kranten kom je *mitsdien* in 2002 precies nul keer tegen.

Nee, zoek dan eens in de databank bij rechtbank.nl. Daarin komt *mitsdien* in 2002 maar liefst 3279 maal voor!

De vraag is natuurlijk waarom rechters en advocaten van die verstokte *mitsdien*-schrijvers zijn. U kunt daar uw mening over geven in een mailtje aan redactie.advocatenblad@reedbusiness.nl, dan kom ik er de volgende keer op terug.

Mitsdien

recht & krom